

Julebrev 2016

Kære familie og venner!

2016 var så det år hvor Bente og jeg kunne fejre vores guldbryllup, Bente blev 75 og min yngste storebror, Kjeld, døde. I den store verden var det året med Brexitafstemningen i Storbritannien, præsidentvalget af Donald Trump i USA og i skrivende stund massakren i Aleppo. Klimaaftalen i Paris var et spinkelt lyspunkt.

1966 (Foto: Johannes Jensen, Silkeborg)

2016 (Foto: Nicolai Perjesi)

50 år. Vi kan se tilbage på et langt fælles liv med dets omskiftelser og livsfaser. Fra vi mødte hinanden som unge studerende på Historisk Institut, over Amaliegadetiden med de to småpiger, indtil vi - tvunget af omstændighederne - først i 80erne blev højskolefolk, først i det østjyske på Uldum Højskole. En stor omvæltning, og en ny begyndelse der siden bragte os til Bornholm som forstanderpar på højskolen i 18 år. Det har været et privilegium at være sammen om et så alsidigt, varieret og dybt menneskeligt arbejde. Nu er vi så pensionister, henholdsvis 75 og 74 år. Pigerne bor og arbejder i København, og vi nyder de 3 skønne børnebørn på 3, 7 og 13 år. Vi synes, vi er nogle heldige kartofler!

Guldbrylluppet blev fejret på Humlebæk Gl. Kro med de allernærmeste. Jeg er en hare for den slags, og jeg tror nok, Bente synes, jeg kan være noget træg at trække til truget, men det var en dejlig fest med en livlig og varm stemning og med mange kloge og morsomme indslag. Tak for dem! Selv 7-årige Arthur syntes bagefter -vistnok til sin egen overraskelse - at det havde været "sjovt". Solveig styrede slagfærdigt forløbet, og Bente introducerede det med Adam og Evas kærlighedssang fra Haydns "Skabelsen" Det var nemlig ved opførelsen af den i Odd Fellowpalæet, at jeg for første gang vovede at tage hendes hånd – og så var vi forlovede. Jeg sluttede bordet af med at takke hende for, at hun dengang og lige siden lod mig beholde

den. Hvis I ser nøjere på billederne ovenover, kan I nok genkende the smile on the crocodile og forstå min livsvarige betagelse.

Bentes 75-årsfødselsdag 3 uger efter holdt vi i stille to-somhed med enkelte visitter og mange gode hilsner. Der må jo være måde med galskaben. I

I juni var vi i Nynäshamn lidt syd for Stockholm til Kjelds bisættelse. Han havde været ramt af snigende Alzheimer i 8 år, og Gerd havde været med ham i tykt og tyndt. "Jeg elsker ham jo", som hun sagde. Børnene kom fra Stockholm, Australien og Canada. - Kjelds har altid været meget omkringfarende, og det har smittet af på familien. Det var en enkel og stilfuld bisættelse. To af Birgittes venner spillede smukt cello og violin. Sten talte ved kisten og bl.a. Helle og jeg bagefter ved lunchen på det stedlige friluftsmuseum.

Gerd ved Kjelds urne. Den store buket foran er fra vores fætre og kusiner.

Kjeld var den af mine tre søskende jeg havde mindst forbindelse med. Som barn gemte jeg avisen til Knud i deres indbyrdes skærmydsler, og i 1960 flyttede han med familien til Sverige. Når de om sommeren kom til Danmark, var vi på Brolund, og de lånte nogle år vores lejlighed i Amaliegade imens. Ellers sås vi til familiefester og ved gensidige besøg. Han var et temperamentsfuldt lysmenneske, også rent bogstaveligt søgte han sollyset. Hans bedste tid var vist, da han var Ole-Opfinder i kælderens på ASEA. Senere blev han professor i kraftelektronik på Chalmers i Göteborg, men han var ingen holdspiller, og han kunne ikke lide administration. Knuds søn, Martin, læste Stens tale på Facebook, og kommenterede den: "Der er ingen tvivl om at vores fædre var nogle stivnakker. Men som du skrev, så var det vores fædre på godt og ondt, og vi er jo trods alt endt et godt sted, så de må have gjort en del rigtigt." En af hans studerende, skrev om den rørende omsorg han havde vist hende i undervisningen. Det lyder som den gamle historie, om lærere der elsker eleverne, men hader lærerværelset. For vort vedkommende tænker vi særlig på Kjelds og Gerds festlige og hyggelige besøg hos os på Bornholm.

Vi tog bilen derop og genoplevede den vidunderlige svenske natur og malede træhuse med en overnatning hver vej. På udturen på Skærgårdspensionen "Gryt" ved Valdemarsvik og på hjemvejen i en feriehytte nær Motala ud til Vättern.

Her på Bornholm gør vi vores bedste for at befolke øen. Begge Bentes brødre har købt feriehus herovre, Mogens & Lone i Pedersker og Peer & Gudrun i Bølshavn. Det skal nok blive livligt. Vi ser frem til sommerens træf. Vi var til Peers og Gudruns bryllupsfest i maj, og Bente var til Mogens' 70 års fødselsdag i august, mens jeg passede hunden herhjemme.

Helle fylder 90 til april. Hun har netop færdiggjort sine erindringer med bind 2 med et tillæg om hendes tegneerfaringer og med korte biografier af hendes kunstnerkolleger. De er levende fortalt, fulde af associative spring. De er som hun går og står – og som mor skrev sine utallige familiebreve. Erindringerne er endnu i trykken, fortæller hun, men jeg har selvfølgelig læst manus. I julen skal hun til Ib i Thisted. Den bedste julegave hun kunne give ham, sagde han, da hun fortalte ham det. Han er så slemt faren med ryg og ben, at han ikke kan komme ned ad trapperne i sit høje smalle gavlhus.

Begge piger skal holde jul med deres respektive familier i Andalusien, men forinden skal vi samles til forjul hos Solveig. Alene-jul, det har vi ikke prøvet før. Bente har købt et knæhøjt juletræ at stille på bordet. Måske skal vi læse et afsnit af Stefan Zweigs "Verden af i går" som vi skiftes til at læse højt af i denne tid. Og vi skal helt sikkert gense den pragtfulde jul i "Fanny og Alexander" og høre "Juleoratoriet" - og så har vi jo forresten hinanden + Molly.

Bente øver til Nylarskorets julekoncert hos Solveig. Foto: Solveig

Vi ønsker jer alle en god jul og et glædeligt nytår! Tak for det gamle.

Jeres Bente og Karsten